

LBRIS

We know
books

Povestioare cu tâlc pentru copii

Adaptate de Teodor Castrișanu

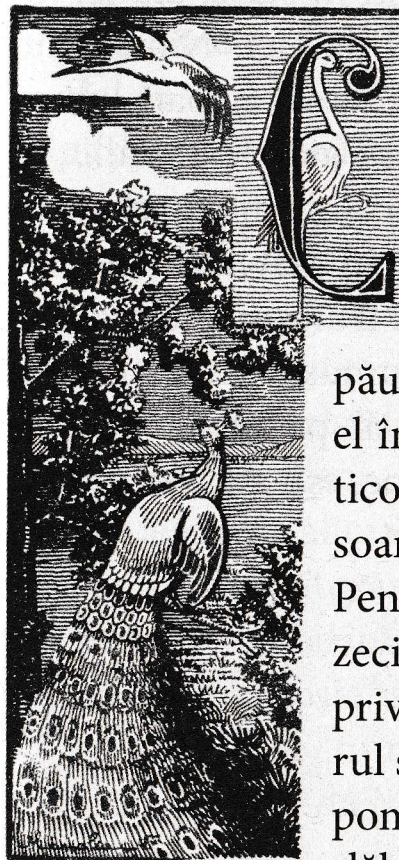
REGIS

CUPRINS

Păunul și barza	3
Lăcomia	5
Bogații și săracii	7
Iertarea	9
Orbii și câinele	10
Câinele și lupul.....	12
Nu poți să fii decât ce ești... 1	5
Mielul și zăpada	17
Vorbărie.....	19
Mușchiul verde	21
Uriașul	22

Vrăbiile	26
Să nu porți dușmănie!	28
Conacul	30
Ciobănașul	32
Fiecare cu rostul lui... ..	39
Adevăratul credincios	41
Buruiana tinereții	49
Punctele cardinale	60
Castelul închipuit	64
Cocoșelul negru	77
O zână fuge de lume	91

Păunul și barza

Cu fruntea încununată de o diademă, un păun, foarte mândru de el însuși, se plimbă tacticos sub razele aurii ale soarelui.

Penele-i străluceau în zeci și zeci de culori. Tot privind de jur împrejurul său, păunul acesta se pomeni cu o biată barză slăbănoagă, care se înfipse într-un picior, la doi pași depărtare.

— Barză păcătoasă! se răsti el, cum ai îndrăznit să te apropii de mine? Nu cumva ai avea curajul să te lauzi cu ceva înaintea

Editura REGIS

www.regiseditura.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

mea? Plimbă-te și tu așa, măreț, cum o fac eu! Și dacă nu ești în stare, atunci ia-ți talpășița și dispari de aici! Nimeni nu poate fi încântat la vederea ta, toată lumea râde. Față de mine, ești atât de urâtă!...

Barza își luă zborul și într-o clipă fu departe de pământ, în slăvile înalte, de unde strigă păunului trufaș și lăudăros:

— Ei bine, frumosule, la rândul tău, ai putea să te ții pe urma mea în înălțimi? Față de mine, ești atât de greoi și neîndemânatic!...

Lăcomia

Pentru o cutiuță cu bomboane, Margareta ar fi în stare să-și dea păpușa ei cea nouă, frumoasa păpușă care zice „mamă” când e apăsată cu degetul pe butonul de la piept.

Pentru o gogoasă, ea ar da cele șase farfurioare de porțelan din vesela sa și păhăruțele de cristal, nu mai mari decât degetarele de cusut, chiar și crăticioarele și cafetierele de aluminiu.

Pentru o prăjitură, ar părăsi albumul cu poze în care se văd înfățișate întâmplări din viață: „Scufița roșie” sau „Cenușăreasa”.

Pentru orice nimicuri, pentru orice dulciuri, ce n-ar da Margareta?

Ar da tot: jucării, păpuși, cărți, poze și s-ar lipsi chiar și de lâna de brodat, de andrele, de ață, de tot.

Ieri i se servi la masă o cremă.

Margareta, cu poftă nespusă, o mănca și o găsi atât de bună, atât de gustoasă, că, la urmă, pentru a nu mai lăsa nici un pic din ea, se apucă să treacă și cu limba peste fundul vasului.

Îi este iertat unei pisici să lingă farfuriile, nu însă unei fetițe!...

Cum se cheamă acest mare cusur?

Vă voi spune: poartă nume destul de urât, se cheamă lăcomie.

Margareta e veșnic bolnavă: o dată are dureri de stomac, altă dată o doare capul tot așa ducând-o, cu lăcomia ei a prăpădit cel dintâi dar bun din ea: „sănătatea”.

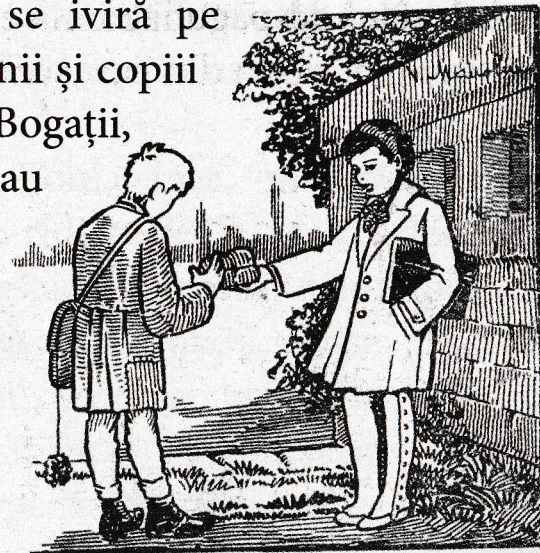

Bogații și săracii

— De ce nu sunt toți copiii la fel de bogați? îl întrebă odată un copil pe tatăl său. Ar fi mult mai bine așa!

— Fiul meu, răspuse tatăl, odinioară nici nu se pomenea de săraci; oamenii, unii, ca și alții, erau deopotrivă de bogați. Dumnezeu voise astfel, dar, într-o zi, devenind răutăcioși, începură a se lua la harță și la bătaie între ei și cel mai puternic apucă partea de bunuri a celui mai slab.

De atunci se iviră pe lume oamenii și copiii sărmani. Bogații, crezând că au găsit mijlocul de a drege răul făcut, se îndatorară să facă

pomană celor pe care îi despuiaseră de avutul lor. Și, în chipul acesta, ziceau că fac o faptă bună, o milostenie, ceea ce nu este decât o datorie pentru ei. Obiceiul acesta s-a purtat de atunci peste vremuri, peste veacuri și îl vedem și astăzi. Dar, fiul meu, de câte ori vei dărui ceva unui copil sărac, să nu-ți închipui că dai din ceea ce este al tău, ci să fii încredințat că îi înapoiezi puțin din ceea ce el a pierdut.

Un mare sfânt a zis-o: „Milostenia nu este decât o despăgubire”.

Iertarea

Unchiul Toma era un moșneag blând la inimă. N-ar fi fost în stare să lovească nici măcar o muscă.

Și tocmai o muscă l-a necăjit odată cumplit, la ora prânzului. Ba îi bâzâia pe la nas, ba i se așeza plocon pe frunte sau pe obraz, pișcându-l. Bietul om, roșu de necaz că nu izbutește să ducă măcar o lingură la gură în liniște, se suci, se învârti și prinse musca.

Ce-ar fi făcut altcineva în locul lui la mânie? Ar fi zdrobit musca în închisoarea pumnului.

Unchiul Toma însă, mai potolit ca oricând, se ridică de la masă, deschise fereastra, desfăcu palma și, dând libertate musculiței să zboare afară, îi zise: „Pleacă, ia-ți zborul! Lumea asta este atât de largă, încât are loc să ne cuprindă și pe tine și pe mine!”

Orbii și câinele

Au fost odată doi orbi, pe care nenorocirea i-a întovărășit.

Cerșeau împreună și același câine le slujea drept călăuză.

Într-o seară, pe când își numărau gologanii căpătați din mila trecătorilor, un bănuț le scăpă printre degete și se rostogoli într-un canal de lângă picioarele lor.

— Tu ești de vină! zise unul.

— Să nu mă învinovățești pe mine.

Numai tu ești vinovat! răspunse celălalt.

— Cum? Îndrăznești a tăgădui?

Și, din vorbă în vorbă, cearta între dânșii se învenina foarte tare.

— Să ne despărțim!

— Bine, să ne despărțim!

Își întoarseră spatele, morocănoși ca doi dușmani, și o luară unul în susul drumului, iar celălalt la vale. Dar nu făcură decât câțiva pași și se izbiră, cel dintâi de un bolovan și cel de-al doilea de un copac.

— Aici, Azor!

— Azor, aici!

Așa strigară, în același timp, amândoi orbii. Bietul animal, care îi iubea deopotrivă și pe unul și pe altul, neștiind de data aceasta pe care să-l asculte mai întâi, se apucă să urle jalnic...

Bătrânii orbi se căutară pe pipăite, s-au întâlnit, s-au îmbrățișat cu foc; iar Azor, apropiindu-se de ei, îi linse pe picioare, bucuros de împăcarea lor. Ar fi voit, parcă, să le spună: „Să nu vă mai despărțiți niciodată!”

Câinele și lupul

— Doamne, Doamne! ce bucată minunată de carne ai dumneata acolo! zise lupul, care tocmai trecea din întâmplare pe lângă cotețul lui Cioban, câinele cel mare al unei stâne.

— O! Dac-ai ști ce gustoasă e carnea asta de berbec! răspuse Cioban.

Și, punându-și labele puternice peste mâncare, el rupea cu nesaț mari bucăți de carne, nepierzându-l în același timp din ochi pe lup.

— E crudă... nu-i așa? întrebă lupul, care în ziua aceea postise și era murea de foame.

— Da, stăpânul meu mi-o dă întotdeauna crudă.

— Stăpânul meu se poartă mai bine cu mine. El îmi dă la masă carne de berbec friptă gata!

— Așa o fi!, zise câinele, mai grăbit să-l

vadă plecat pe pretinsul lui prieten decât curios de a ști cum se hrănea el.

— Nu-ți poți închipui ce plăcută e carnea de berbec friptă!

— Se poate!, zise Cioban, care nu-și luă nici laba de deasupra cărnii și nici nu-l pierdea pe lup din ochi.

— Friptă, e mai gustoasă...

— Nu zic nu...

— Sunt sigur că o să-ți placă mai mult când o vei gusta și friptă, zise lupul, prefăcându-se a avea aerul cel mai neprefăcut din lume.

— Se poate să ai dreptate, reluă câinele, doritor să-și mai înfigă colții în carnea din fața sa.

— Ei bine, aș vrea să-ți propun ceva, zise lupul, dă-mi puțin din friptura ta, puțin... numai așa... de gust, cu toate că mie îmi place mai mult carnea friptă. Iar mâine, când mi se va da și mie prânzul, îți voi aduce din friptura mea să guști...